

גבולות וביטחון

כדי להביא על ישראל. בגבולותיה משנת 1949. את סופה - אין כל אויב נדרש ליותר מאשר כיבוש קוביית-שטח אחת ויחידה בגודל של 10x15 ק"מ

מישחתה הקוביית

כפני הערבים כל בעיית של מילוי הסריו בכוחות. בצפי פות מירבית.

„רק“ חנק הדרגתי

כיוון שתינעץ במישור-החוף תגרום לכידת כל קוביית-שטח בודדת כזו, למרות ממדיה המצומצמים, לביתוק המדינה לשני חצאים ולאובדן חלק גדול מאוכר לוסית המדינה. במרבית המקומות, ייפגעו או יאבדו גם מרכיבים חשובים, או מרכזיים, של התשתית האיסי טרסגית. כיבוש „קוביית“ ירושלים (המערכת בלבד, שהרי אנו בגבולות הישנים) אגנם לא יבתק את המדינה החיים המרכזיים שלה, כמו כיבוש כל אחת מקוביות השטח במישור החוף; אולם ירושלים מכילה כעשרה אחוזים מכלל האוכלוסיה היהודית — היא עיר-הבירה וגם מגלמת את הקשר שבין העם והארץ.

לכן, מחוץ לאבדן החומרי — שהוא מכריע כשנעצמו — יגרום כיבוש ירושלים זעזוע מר ראוי כזה, שממנו לא נוכל להתאושש. בעניין זה חיינו כנגד-ערוץ של שוטים עד 1967 ורק שגיאה ערבית שלא-תיאמן — כנראה, השגיאה הכורדת והחמורה ביותר שעשו בכל מלחמת תיהם בנו עד עתה (והן היו רוויות שגיאות ערביות) — הפרידה בין הניצחון שבו הסתיי מה בפועל המילחמה ביוני 67, ובין אוים ריאליו מאד של כיבוש ירושלים, אשר די היה בו לבדו לשנות כליק את מהלכה של אותה מילחמה ואת תוצאותיה.

כחמש גזרות אחרות של ישראל הישנה יגרום אובדן קוביות-שטח בעלות ממדים די מים „רק“ חנק הדרגתי אך מהיר של ישראל; ובנוסף לכך, גם תוכשר כך הקרקע „מכתי

מוחשית, גם בדרך של מדידה וחישובים כמו תיום פשוטים — רק כך נוכל לשכנע — כלומר, לאדן אנשים שיוסכמו בהגוינם, לא רק יחושו בליבם — כי בעייה זו שלנו היא אמנם יוצאת-דופן בחומרתה.

כדי להביא על ישראל את סופה המיידית והוודאית, בהיותה בגבולות 1949, אין כל אויב נדרש ליותר, מאשר כיבוש קוביית-שטח אחת ויחידה: בת 15x10 ק"מ בכל חלק של קטע מישור-החוף, הכלוא בין קו ראשוני

ואת

בנימין עמידרור

כמו כל מאמריו של הפרשן הצבאי של „העולם הזה“, מבטא גם זה את השקפתו האישית של הכותב, ומתפרסם כתרומה לוויכוח הציבורי.

לציון-לוד בדרום וקו הרחוב פרדסי-חנה, בצפון; בת 15x20 ק"מ, באורים שמצפון ומדרום לקטע זה — בקו לטרון-רהובות ובקו אוס-אליפסם אל זיכרון-יעקב; ובת 5x5 ק"מ בלבד בירושלים (המידות כולן בקו-אוויר). סך-הכל, שבע-שמונה קוביות-שטח קטנות — ודי, כאמור, שרק אחת ויחידה מהן תיכבש, כדי שתיכף יבוא הקץ על מדינת-ישראל.

סריו שעומקו 20x10 ק"מ ינתק את ישראל במותניים הצרים של מישור-החוף, בכל נקודה בין הרחבות לזיכרון-יעקב. רוחב של 15 ק"מ יקנה לטריו זה — בוודאי יחסית לאורכו — עומק טקטי עצמי מספיק, לעמידה מול לחצים משני אנפיה, בהנהגה הוודאית שלא תעמוד כלל

מחוי למדינות-הקוריוו הוערות באירופה היתה מדינת-ישראל, בגבולותיה כפי שהתקיימו בין 1949 ל-1967, פגיעה מאין כמותה לאיום צבאי: ניתן היה לחסלה או למוטטה, באופן מוחלט ומידי, באמצעות מהלך טאקטי אחד ויחיד; כלומר, עליידי התקדמות של אויב מן הגבול, לעומק וברוחב כאלה אשר לפי המקור בלות הדוקטרינריות הרגילות, ניתן וצריך להטיל את השגתם כמשימה ישירה (או „רומית“, לפי המינוח הסובייטי) על דרג טאקטי, הפועל בממדי ומן-מרחב טאקטיים; משמע, שיחידת-הזמן, המשמשת למדידה בהם היא הישעה הבודדת, ויחידת-המרחק היא הקילומטר הי בודד.

צורת המחשת הבעייה הביטחונית עליידי ראש-הממ"ש שלה מנחם בגין ואחרים, שאינם מדברים על גיהלכים טאקטיים אלא מדגישים את ההיבט ההומאני של הפגות הערים בישראל, ומה יקרה את הנשים והילדים, יטלה אולי לעורר רגשות של רחמים, הבנה או השתתפות, אולם איננה משכנעת — ובדין כך: הפצצת אי הפגות מקומות-יישוב היא חזון נפרץ ומוכר במילחמות, וכבר הוכח כי אין בהן, כשלעצמן ולמרות נזקיהן, למוטט מדינות ולהביא על עמים את קץ קיומם הלאומי (הכוונה לאמצעים ולמילחמה קונבנציונליים, כמוכן).

כאשר ניתן להצביע על דוגמות אינספור — וביניהן החרבת ערייהתעלה עליידי צה"ל במלחמת-העצמאות, או הפגות ירושלים הנצורה במלחמת-העצמאות — הטיעון של „כל בית בישראל נמצא בטווח תותחי האוייב“ מצלצל כנימוק מעורפל ורגשני, המתאים לאסיפת-יגשים ולהזולת המצות ושם, אבל לא כ„עובדה קשה“, מן הסוג שרק כמותו גיורר להעלות במשא-זמתן של במש, ורק באמצעותו ניתן לשכנע, גם בפורומים ובנחשאים, של-עניינם הפגות, הרס ואובדן חיי-אדם אינם אלא נתונים כמותיים בצד ומול נתונים אחרים.

לזו הבעייתיות הביטחונית האמיתית והקיי בועה של ישראל מתאים שיווצנו, יומחש וימוי צה באופן ברור ומתגרר יותר, שניתן להוכחה